

Sygn. akt I KO 47/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. B.**

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,

w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa 206/18, utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt III K 145/17,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r. M. B., podając na piśmie sygn. akt III K 145/17 i II K 1206/09, zwrócił się do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o „wznowienie postępowania karnego”, ponieważ w jego mniemaniu został skazany niesłusznie za złamanie zakazu prowadzenia pojazdów, którego nie posiadał. Skazany podniósł, że okres zakazu upłynął wobec niego w 2009 r. i w 2012 r. został skazany niesłusznie, gdyż zakaz dawno mu minął (k. 3). Podana przez skazanego sygn. akt III K 145/17 to sprawa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w przedmiocie wyroku łącznego. Postępowanie to zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa 206/18,

utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt III K 145/17.

Natomiast druga powołana we wniosku skazanego sygnatura „II K 1206/09” oznacza wyrok łączny z dnia 17 maja 2010 r., który stanowił podstawę prawną przyjęcia działania skazanego w warunkach art. 64 § 1 k.k. w jednym z rozstrzygnięć jednostkowych wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 56/13. Kara pozbawienia wolności orzeczona tym ostatnim wyrokiem została objęta karą łączną orzeczoną wyrokiem łącznym w sprawie III K 145/17. Wyrok w sprawie III K 56/13, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt II AKa 111/14, był przedmiotem wniosku o wznowienie postępowania karnego w sprawie V KO 70/15. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r. oddalił ten wniosek.

Drugim pismem z dnia 1 kwietnia 2022 r. skazany zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, powołując się na swoją trudną sytuację majątkową (k. 4).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Osobisty wniosek M. B. okazał się oczywiście bezzasadny, co spowodowało odmowę jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia dotyczącym prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń. W ramach postępowania nim inicjowanego Sąd Najwyższy bada istnienie ściśle określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowieniowych, zawartych w art. 540, art. 540a, art. 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o

wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów, na co wskazuje użyte wyrażenie "w szczególności". Oczywista bezzasadność wniosku skazanego złożonego w tej sprawie wynika z dwóch okoliczności.

Po pierwsze, pismo skazanego zostało potraktowane jako jego osobisty wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie wyroku łącznego wydanego w sprawie III K 145/17, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II AKa 206/18. Wznowienie postępowania w przedmiocie wyroku łącznego jest prawnie dopuszczalne – orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego jest prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 k.p.k. Jednakże, jeżeli przedmiotem wniosku o wznowienie jest postępowanie o wyrok łączny, to spełnienie którejś z przesłanek wznowieniowych musi dotyczyć bezpośrednio tego postępowania. Innymi słowy, nie ma możliwości wznowienia postępowania w przedmiocie wyroku łącznego z powodu kwestionowania wykładni prawa przyjętej w jednym z wyroków jednostkowych. Potwierdza to orzecznictwo Sądu Najwyższego, gdzie wskazano m.in., że przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. podstawa wznowienia („nowe fakty i dowody” odnoszące się do kary za przestępstwo jednostkowe) nie ma zastosowania do postępowania zakończonego wydaniem wyroku łącznego. W postępowaniu tym nie orzeka się o winie skazanego i nie wymierza kary za poszczególne przestępstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020 r., III KO 19/20). Tymczasem w swoim wniosku skazany nie przedstawił żadnej argumentacji, która odnosiłaby się bezpośrednio do wyroku łącznego i postępowania go dotyczącego.

Po drugie, mając na uwadze argumentację wniosku skazanego odnoszącą się do zakazu prowadzenia pojazdów, trzeba stwierdzić, że kwestia ta była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w ramach postępowania wznowieniowego. Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt V KO 70/15, Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt II AKa 111/14, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 56/13 (kara pozbawienia wolności orzeczona tym wyrokiem została następnie objęta karą

łącną orzeczoną wyrokiem łącznym wydanym dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt III K 145/17 – k. 86-87 akt III K 145/17). Obrońca we wniosku przedstawił argumentację dotyczącą okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego wobec skazanego, a także kwestionował możliwość przypisania mu odpowiedzialności za niezastosowanie się do tego zakazu w 2012 r. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprost pozwala uznać za oczywiście bezzasadny wniosek, który w swej argumentacji odnosi się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Stanowisko skazanego zawarte w piśmie z dnia 1 kwietnia 2022 r. to wyłącznie powielenie argumentacji wyrażonej pierwotnie przez jego obrońcę w sprawie wznowieniowej o sygn. akt V KO 70/15. W tej kwestii kategorycznie i trafnie Sąd Najwyższy już się wypowiedział.

W świetle powyższych okoliczności należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

W związku z odmową przyjęcia wniosku skazanego bezprzedmiotowe było rozpoznanie jego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, dlatego też wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.